

De gelijkenis van de Zaaier

ds. J. IJsselstein – Mattheüs 13:19-23

Liturgie preek:

Psalm 92:1,3

Psalm 92:7

Lezen Mattheüs 13:1-9 en 18-23

Psalm 72:3,4,9

Psalm 139:14

Psalm 126:3

Gemeente, de preek van vanmorgen gaat over de gelijkenis van de Zaaier en het zaad. Over de gelijkenis is u voorgelezen en de uitleg ervan. De tekst voor de preek van vanmorgen vindt u in Mattheüs 13, daarvan de verzen 19 tot en met 23. Het zijn de verzen waarin de Heere Jezus Zelf de uitleg geeft van de gelijkenis van de Zaaier en het zaad.

Laten we deze verzen samen nog een keer lezen: Mattheüs 13:19-23:

Als iemand dat Woord des Koninkrijks hoort, en niet verstaat, zo komt de boze, en rukt weg, hetgeen in zijn hart gezaaid was; deze is degene, die bij de weg bezaaid is.

Maar die in steenachtige plaatsen bezaaid is, deze is degene, die het Woord hoort, en dat terstond met vreugde ontvangt; doch hij heeft geen wortel in zichzelf, maar is voor een tijd; en als verdrukking of vervolging komt, om des Woords wil, zo wordt hij terstond geërgerd.

En die in de doornen bezaaid is, deze is degene, die het Woord hoort en de zorgvuldigheid dezer wereld, en de verleiding des rijkdoms verstikt het Woord, en het wordt onvruchtbaar.

Die nu in de goede aarde bezaaid is, deze is degene, die het Woord hoort en verstaat, die ook vrucht draagt en voortbrengt, de een honderd-, de ander zestig-, en de ander dertigvoud.

De Heere Jezus zit in een bootje, in *een schip* (vers 2) en Hij spreekt de menigte mensen die op de kant staat te luisteren toe.

Hij is de Zaaier, en in navolging van Hem, zijn ook al degenen die het Woord van het Evangelie brengen zaaiers. Paulus noemt ze: *medearbeiders met God* (1 Korinthe 3:9).

De zaaier strooit het zaad van het *Woord*. Hij strooit goed zaad, hij strooit genoeg zaad. Maar hoe het zaad van het Woord ontvangen wordt, dat is afhankelijk van de grond, dat is afhankelijk van *ons menselijke hart*. De Heere schetst vier soorten van harten. Drie zijn er onveranderd, één is er anders gemaakt.

En de Heere Jezus besteedt aan alle vier die harten evenveel aandacht, dus dat zal ik vanmorgen ook proberen te doen.

Het zaad, door de zaaier met de hand gezaaid, in halve cirkelbewegingen van rechts naar links, valt op de grond. Het valt op de grond, waarvan oppervlakkig de kluiten gebroken zijn. De grond is wat losgemaakt, maar diep geploegd hoeft er in deze streek meestal niet

te worden. Want de aarde is vruchtbaar. Als het zaad maar op losgemaakte grond valt, vlak voor de vroege regen in november, dan is de boer tevreden.

De vroege regen zal het zaad laten ontkiemen, wortelschieten en opgroeien. En omdat het ondertussen wortel heeft, zal het de wat koudere en drogere wintertijd goed overleven. En als dan de late, de spade regen komt in het voorjaar, dan zal de uit het zaad voortgekomen plant overvloedig groeien en vrucht geven, zodanig dat met het Paasfeest de eerste garven, de eerste aren van de oogst al geofferd kunnen worden.

Het zaad valt *op de aarde*. Niet in diepe voren, want dan kan het niet vertrapt en ook moeilijk weggepikt worden (zie Jer. 28:24-26). Het zaad valt boven op de voorbereekte grond, in de lichtjes losgemaakte aarde.

Zo wordt de hele akker bestrooid. Zo strooien ook wij vanmorgen het zaad van het Woord in het midden van de gemeente.

Maar, en nu komt de spits van de gelijkenis, de vraag is: *Waar valt het zaad van het Woord?*

Het valt in verschillende harten. En de oproep aan mij en u is: kijk, biddend, in de spiegel van dit Woord en zeg me wie *u* bent? Zeg me hoe het staat met *uw hart*? Is het in *uw hart* gestrooide zaad al tot zijn doel gekomen? Draagt het al vrucht in uw leven?

Het gaat vanmorgen in de preek over de gelijkenis van het zaad. Het thema van de preek is een persoonlijke vraag:

Waar viel het zaad van het Woord in uw hart?

Er zijn vier mogelijkheden, het zijn onze vier aandachtspunten. Viel het

- 1. Bij de weg?**
- 2. Op steenachtige grond?**
- 3. Onder de doornen?**
- 4. In goede aarde?**

Als eerste dus de eerste vraag:

1. Viel het zaad van het Woord, valt het tot nu toe in uw hart als *bij de weg*?

Vers 19 zegt: *Als iemand dat Woord des Koninkrijks hoort, en niet verstaat, zo komt de boze, en rukt weg, hetgeen in zijn hart gezaaid was; deze is degene, die bij de weg bezaaid is.*

Dus een deel van het gestrooide zaad (dat was geen slordigheid van de zaaier, maar de grens tussen akker en platgelopen paadje ernaast of erdoor was niet zo scherp, was niet zo afgebakend), een deel van het gestrooide zaad, hoe zorgvuldig ook gestrooid, valt op de harde grond bij het pad naast de akker, op de plaats waar altijd gelopen wordt.

En, zo staat in vers 4: *De vogels kwamen en aten het op.*

Dat wil zeggen (zegt vers 19): *De boze komt en rukt het weg.*

Markus zegt: De satan komt *terstond* (Mark. 4:15). Hij komt er *direct* op af. Het zaad kan niets doen, want binnen de kortste keren is het weg: opgegeten door de vogels, meegenomen door de duivel.

Gaat het zo ook *bij u*? Ging het vorige week zo ook *bij u*? Gaat het iedere zondag zo *bij u*? Het zaad wordt gestrooid, het valt op de aarde en... hè..., waar is het? Het is weg!

Kijk eens eerlijk in de spiegel. Het gaat hier om dit soort van mensen:

U komt trouw naar de kerk, iedere zondag. U zit stil en luistert. Het Woord (vers 19) *valt in uw hart*. Maar, het Woord krijgt geen vat op u. U ontvangt het als onbetekenend.

U *hoort het, maar verstaat het niet* (vers 19). De boodschap krijgt geen vat op u. En dat is uw eigen schuld, want u geeft er geen acht op, u houdt het niet vast.

De spreker spreekt u niet aan, de boodschap irriteert u. U had wat anders verwacht en gehoopt, u wilt al zo lang *iets anders* horen. Maar dit woord? Nee, daar wilt u verder niet over nadenken, dat wilt u thuis niet bemediteren. Want het is niet welkom! Het wordt niet ontvangen, het wordt niet geabsorbeerd, het wordt niet opgenomen, en dus gaat het *het ene oor in en het andere oor uit*.

Wat u ondertussen niet ziet, is dat de *boze* komt en het Woord wegneemt. Markus zegt: *hij komt terstond*. De duivel is er direct bij. Hij grist het Woord mee, tijdens de dienst al..., nu...

Jazeker, u *mag* denken aan de *Farizeeën en de Schriftgeleerden*, die zich innerlijk zo verzetten tegen de Persoon van de Zaaier, tegen de Heere Jezus Christus en Zijn woorden. Ze wilden er eigenlijk gewoon niet naar luisteren.

U *mag* denken aan *Felix*, de stadhouder. Hij luistert, maar nee..., nu niet. 'Paulus, bedankt, kom later nog eens.' Maar van dat later kwam niets terecht (Hand. 24).

Maar u mag en u *moet* vooral denken aan *uzelf*.

Dit bent u: U die komt, u die wel luistert, maar... eigenlijk let u niet goed op. In gedachten dwaalt u af. Uw buurman of buurvrouw irriteert u, zomaar, of vanwege een al jarenlang bestaande vete. De persoon van de ouderling die leest of van de predikant die preekt, irriteert u. Hij leest altijd de verkeerde preken, hij zegt altijd dat wat u nu juist niet verwacht. U wilt eens een keer wat anders horen, iets wat beter bij u past, iets waar u zich beter bij voelt. Het orgelspel irriteert u...

U zegt: '...

Nee, even niets zeggen. Luister! Dit gebeurt er nu met het Woord in uw hart: de *satan* komt en neemt het mee. En daarom doet het niets met u.

Soms kijkt u weleens opzij. U ziet een ander naast u met tranen in de ogen, en u denkt: 'Is er iets?'

Jazeker, de leesprek, de gesproken preek was ernstig en ontdekkend, of vertroostend en bemoedigend. Vandaar die tranen. Maar u denkt: 'O, ik heb het niet gehoord, het is me niet opgevallen...'

Het gevolg? Lukas schrijft: *Daarna komt de duivel, en neemt het Woord uit hun hart weg, opdat zij niet zouden geloven, en zalig worden* (Luk. 8:12).

Dit is het gevolg van uw manier van luisteren, van uw weigerachtige en gesloten hart: als u zo doorgaat, *zult u niet geloven en niet zalig worden*.

Is dat geen ernstige waarschuwing voor velen van ons?

Onze tweede gedachte, de tweede vraag:

2. Viel het zaad van het Woord, valt het tot nu toe in uw hart als **op het steenachtige**, als op het rotsachtige?

We lezen in vers 20 en 21: *Maar die in steenachtige plaatsen bezaaid is, deze is degene, die het Woord hoort, en dat terstond met vreugde ontvangt. Doch hij heeft geen wortel in zichzelf, maar is voor een tijd en als verdrukking of vervolging komt, om des Woords wil, zo wordt hij terstond geërgerd.*

Een deel van het gestrooide zaad (voor het oog was het niet goed te zien, hoewel de zaaier best wel wist dat er rotsachtige plekken in de akker zaten), een deel van het gestrooide zaad komt op plaatsen waar onder een dun laagje aarde een harde rots zit. Het gaat niet om stenen of keien in de grond, maar om rotsen onder de oppervlakte.

En (zo staat in vers 5 en 6): *Het (het zaad) ging terstond op, omdat het geen diepte van aarde had. Maar toen de zon opgegaan was, zo is het verbrand geworden en omdat het geen wortel had, is het verdord.*

Het valt in de zachte, losse grond, en die is (ook in het najaar) nog heerlijk warm, want de rotsen daaronder houden de warmte vast. Dus in een mum van tijd ontkiemt het zaad. Het komt boven de grond uit. Het groeit heel hard.

Maar, de *worteltjes* zijn klein. Want er zit maar een klein laagje grond boven die rots. Veel water kunnen die kleine worteltjes dus niet drinken. En, nu het inmiddels voorjaar wordt en de zon weer gaat schijnen, nu een half seizoen later, blijkt het *tekort* te zijn. Het opgekomen groen verdort en verbrandt in de warmte van de zon.

Zij hebben goede indrukken ontvangen van het Woord. Zij, die op de steenachtige plaats gezaaid zijn, zij *horen* het Woord. Ze keren het zeker niet de rug toe. Ze horen het *met ernst*. Het zaad van het Woord komt terstond op.

Deze mensen gaan Gods oprechte kinderen misschien wel voor in uiterlijk vertoon: in vrijmoedige belijdenis, in warme en bewogen woorden, zonder enige hinder te hebben van schuchterheid of voorzichtigheid.

Het gaat ver met deze hoorders. De Hebreënbrief zegt: *ze smaken het goede woord Gods en de krachten van de toekomstige eeuw* (Hebreëen 6:5). Het Woord brengt hen in beweging, en ook niet zomaar een beetje, het brengt heel hun leven in beweging.

Maar, hoewel er *boven* de grond (in de ogen van ons mensen) heel veel te zien is, *onder* de grond zit bijna niets. Wel worteltjes, maar klein en kort. Want er is geen diepte van aarde. En daaronder zit een harde rots.

Ze ontvangen het Woord, maar onderzoeken het niet.

Ze nemen het gretig aan, maar overdenken het niet, ze bemediteren het niet in hun binnenkamer. Ze maken het Woord niet nat met hartetranen van verborgen gebed.

Ze nemen het Woord gretig aan, vooral sommige woorden; andere woorden niet, daar kunnen ze niets mee.

Ze proeven de woorden in hun mond, maar ze kauwen er niet op en slikken ze niet door.

Ze zijn er wel blij mee, maar ze doen er geen winst mee.

Ze ontvangen de woorden wel, maar laten zich er niet door veranderen.

Ze worden er door vertederd, maar smelten er niet van.

Ze stemmen ermee in, maar buigen en breken niet.

Gaat het bij u ook zo? Is het in het verleden bij u ook zo gegaan? Kijk eens eerlijk in de spiegel...

Het gaat om dit soort van mensen. Ze zijn echt anders dan de eerste soort.

U ontving het Woord, terstond! Zo snel als de duivel het woord *wegpakte* bij de vorige hoorder, zo snel *ontving* u het. Met vreugde en blijdschap: geweldig!

Het Woord raakte u, het heeft u ontroerd, vastgegrepen, enthousiast gemaakt.

U wilde wel roepen, zoals zij die destijds de mensen die de woorden van de Heere Jezus gehoord hadden riepen: *‘een groot Profeet is onder ons opgestaan! Hosanna, gezegend is Hij die komt in de Naam des Heeren: loof de Heer!’*

Maar dat heeft niet lang geduurd. Even maar. Eén seizoen, een deel van een seizoen....

En toen riepen zij: *kruis Hem!*

En toen zei u...

Jazeker, u mag denken aan iemand als *Judas Iskarioth*. Hij is Jezus gevolgd, met sympathie voor de armen; hoewel zijn hart innerlijk bleef hangen aan de zonde.

Er bleef diep in zijn binnenste (onzichtbaar voor mensen) een dubbel hart in hem.

Het zaad van het Woord schoot wortel. De plant kwam op, maar... verdorde. Toen de zon van het lijden, van verdrukking en vervolging ging schijnen, toen verloochende hij zijn Meester.

U mag denken aan *Demas*, die aanvankelijk een tijdje meegelopen heeft in de dienst van de Heere. Hij is zelfs ambtsdrager geworden. Paulus noemt hem zijn *medearbeider* (Filemon 1:24). Maar na verloop van tijd keerde hij de dienst van de Heere de rug toe, hij deserteerde, want hij had in zijn hart de wereld lief (2 Tim. 4:10).

U mag denken aan *mensen* die met veel rumoer en uiterlijk vertoon van blijdschap zeggen dat ze Jezus aangenomen hebben, maar een enkel jaar later, een seizoen, een half seizoen later is er niets of bijna niets meer van over.

U mag denken aan (want laat dit een spiegel zijn voor ons, voor nu), u mag denken aan *uzelf*.

En... als ik dan lees over Demas, dan moet ook ik mezelf, dan moeten wij onszelf, predikant en ambtsdragers, nauwkeurig onderzoeken. Demas was medearbeider. Ooit leek het Woord zoveel kracht te doen: geweldig! Hij getuigde, hij preekte...

Maar nu: het is weg, het is over...

Teruggevallen door moeilijkheden en zorgen. Mattheüs zegt: *door verdrukking en vervolging*. Want echt discipel-zijn van de Heere vraagt meer dan grote woorden en blijde emotie. Het vraagt zelfovergave, zelfopoffering, zelfverloochening en lijden.

Maar de zon van die omstandigheden is te fel en te heet voor zulke kleine worteltjes, en dus blijft er niets van over.

Het uiteindelijke gevolg?

In vers 21 staat: *Zij worden* (als de zon op hen schijnt) *terstond geërgerd*.

Zo snel als de plant opkwam, zo snel als hij of zij bewondering en erkenning vroeg, zo snel verdort nu alles: de plant valt, de persoon valt af.

Is dat geen ernstige waarschuwing voor sommigen van ons?

Voordat we verder gaan met de derde vraag, gaan we samen eerst zingen uit Psalm 139.
We zingen samen Psalm 139:14.

Doorgrond m', en ken mijn hart, o HEER'

Is 't geen ik denk niet tot Uw eer?

Beproef m', en zie, of mijn gemoed

Iets kwaads, iets onbehoorlijks voed';

En doe mij toch met vaste schreden

Den weg ter zaligheid betreden.

Onze derde gedachte, de derde vraag:

3. Viel het zaad van het Woord, valt het tot nu toe in uw hart **onder de doornen**?

Vers 22 zegt: *En die in de doornen bezaaid is, deze is degene, die het Woord hoort en de zorgvuldigheid dezer wereld, en de verleiding des rijkdoms verstikt het Woord, en het wordt onvruchtbaar.*

Doornstruiken waren in Israël wel heel moeilijk uit een akker uit te roeien. Dat was soms reden voor een boer om zijn akker in brand te steken, in de hoop de doornstruiken zo met wortel en tak uit te kunnen roeien (Jes. 9:17, Jer. 4:3).

Het zaad valt op een plek waar nog resten van de doornstruiken in de grond zitten. De regen valt, en ze komen tegelijkertijd op: het tarwe en de doornstruiken.

Hoewel, het staat er alleen van de doornen: de *doornen wiesen op* (dat wil zeggen: groeiden op) *en verstikten het*.

Het ontkiemde, het opkomende zaad is kwetsbaar. De doornstruik groeit snel, die wordt snel groot. En zo komt de tarwe in de verdrukking. De tarweplant wordt letterlijk weggedrukt en daarom brengt hij uiteindelijk geen vrucht voort.

Nee, deze mensen zijn geen blijmoedige lichtmutsen. Het Woord maakt diepe indruk op hen. Het zaad ontkiemt, het schiet wortel.

Het heeft, in tegenstelling tot de plant die groeide boven de steenrots, wortel *in de diepte* van de aarde. Het ontkiemt, het schiet goed wortel en de plant komt boven de grond uit.

Het woord dringt door in hun hart en ze voelen de kracht ervan. Maar met het groter worden van de plant, worden ook de tegenstand en de tegenwerking groter.

De tegenstand en de tegenwerking van (1) *de zorgvuldigheden van deze wereld*: ik ben zo druk met andere dingen, die ook allemaal moeten. En die zuigen als sponzen het Woord in zich op...

En daar is (2) *de verleiding van de rijkdom*. Niet de rijkdom zelf, maar de *verleiding* ervan: de drang naar, de verleiding van *steeds meer*, en ook de verleiding van het zondige genieten ervan. Er is geen tijd meer over voor het lezen van het Woord, voor stil gebed, voor overdenking en meditatie.

Al dat geld, die aandelen, dat bezit, die luxe, het trekt allemaal aan onze ziel, het verteert onze kracht, het houdt ons af van onze plicht en hindert ons in de uitvoering ervan.

We bekommeren en verontrusten *ons over heel veel dingen* (Luk. 10:41).

Gaat het bij u ook zo? Kijk eens eerlijk in de spiegel?

Zeker, u mag denken aan de *rijke jongeling*. De Heere zei tegen hem: ‘verkoop wat u hebt, geef het de armen, neem uw kruis op en volg Mij’. Maar zo schrijft Mattheüs: *Als nu de jongeling dit woord hoorde, ging hij bedroefd weg, want hij had vele goederen* (Matth. 19:22).

Maar u mag en moet vooral denken aan *uzelf*. Is dit niet *uw* beeld? Herkent u dit niet in uw eigen leven?

Hoe vaak horen de broeders op huisbezoek niet van ernstige gedachten, maar de keer daarop is er niets veranderd... De ernst lijkt er nog wel te zijn, althans met woorden, maar: er is *geen vrucht*... U bent weer opgeslokt door de bezigheden en zorgen van het leven,

door de verleiding van de materie, of door (zoals Lukas zegt) de *wellusten van het leven*: door plezier van sport, muziek, internet, films en alle andere vormen van entertainment (Lukas 8:14).

En daardoor hebt u geen tijd meer om te bidden (vroeger deed u dat wel), u hebt geen gelegenheid meer om Bijbel te lezen (eerder deed u dat wel)...

Het zaad van het Woord is verstikt en het is onvruchtbaar geworden.

Is dat geen ernstige waarschuwing voor sommigen van ons?

Onze vierde vraag, de vierde gedachte:

4. Of viel het zaad van het Woord en valt het nu **in de goede aarde**?

Vers 23 zegt: *Die nu in de goede aarde bezaaid is, deze is degene, die het Woord hoort en verstaat, die ook vrucht draagt en voortbrengt, de een honderd-, de ander zestig-, en de ander dertigvoud.*

Een deel van het zaad (nee, niet elke zaadkorrel, maar een deel van het zaad) valt in de goede aarde.

In de goede aarde...

Nee, het accent ligt in deze gelijkenis niet op de vraag: wat *maakt* deze aarde *goed*?

Want geen enkel stukje van de geestelijke akker van ons hart is van zichzelf goed. Ieder stukje van onze geestelijke akker is van zichzelf onvruchtbaar.

De brekende kracht van de wet moet de rotsbodem van ons hart eerst stuk slaan. En de ontdekkende woorden van de Heere moeten eerst de distels en doorns uitzuiveren uit de grond van ons hart.

De akker, ook die in het hart van Gods kinderen, is van zichzelf *onvruchtbaar*, maar ze is en wordt vruchtbaar *gemaakt* door het werk van Woord en Geest.

Is de aarde, is de geestelijke akker in het hart van Gods kinderen, dan *voor eens en altijd vruchtbaar en ontvankelijk* voor het Woord?

Nee, sterker nog, Gods kinderen hebben ook en *blijvend* last van dat wat de harten van anderen *beheerst*. Maar in hen is de overheersende kracht ervan gebroken.

Ook Gods kinderen hebben last van...? Van die drie eerdergenoemde zaken.

Ook wij (1) *laten het Woord zo vaak wegpikken*. Ook wij zijn geneigd te wachten op wat we zelf graag willen horen, zonder te luisteren naar het *zo zegt de Heere*. Ook wij willen graag gestreeld en vertroeteld worden door het Woord, terwijl we de vermaning en scherpe terechtwijzing ervan vaak niet willen ondergaan. Ook wij zijn geneigd om egoïstisch te luisteren naar het Woord, alsof de dienst van het Woord alleen voor Gods kinderen is, en niet voor (juist voor) onbekeerden. En ook wij kunnen zo kritisch luisteren, ons ergeren aan dingen in de preek, aan de man die spreekt en aan de mensen in de kerk.

En de duivel komt terstond, en grist het zaad van het Woord weg...

En, in de tweede plaats, ook in de harten van Gods kinderen (2) *zitten nog van die harde, steenachtige plekken*. Waardoor er soms ineens heel veel boven de grond lijkt uit te komen, wat later weer verdort en zonder vrucht blijft.

En, in de derde plaats, ook wij hebben (3) *last van de doornen* van de zorgvuldigheden van het leven, van de verleiding van de rijkdom en van de hang naar het plezier van alledag.

Maar ik ga daar vanmorgen niet verder op door. Dat ligt buiten het beeld en de bedoeling van deze gelijkenis. Het accent ligt op: *wat gebeurt er met het Woord?*

De Heere Jezus zegt: *Die in de goede aarde bezaaid is, is degene die het Woord hoort en verstaat, maar die ook vrucht draagt en voortbrengt* (vers 23).

Dus het gaat hier om mensen die door de Heere verstandig zijn gemaakt om *het Woord te horen* en te *verstaan*.

Ze hoorden het niet alleen met hun verstand, maar ze hebben de diepe betekenis van *het Woord* gegrepen, het grote belang ervan gezien en het toegepast op zichzelf, doordat de Heilige Geest het Woord toepaste in hun hart.

God heeft hun wil, hun gevoel, hun verlangens, ja alles in hen ingewonnen. Hij heeft hun verstand geopend, Hij heeft hun hart geopend, en zo is het zaad van het Woord in hun hart ontkiemd.

Let op wat er dus gebeurd is en wat er gebeuren moet!

Sommige kinderen van God denken, dat de Heere in hun leven gekomen is om van nu af aan vooral bezig te zijn met henzelf, met hun ervaringen en emoties. Maar de Heere brengt Zijn kinderen *tot het Woord*: tot luisteren naar, tot het horen van, tot het ontvangen van, tot het buigen voor, tot het breken onder, tot het aannemen *van het Woord!*

Van het Woord, dat als zaad van genade, als zaad van wedergeboorte gezaaid is in de akker van hun hart, als een onvergankelijk zaad, het levende en eeuwig blijvende Woord van God (1 Petr. 1:23).

Dat *Woord* gaan ze door Gods genade *verstaan*, ontvangen en omhelzen.

Dat *Woord* veroordeelt hen, het doet het buigen, het breekt hen. Het vertroost en verkwikt ook hun verslagen hart. Het geeft hun ook hoop en moed, het wijst hen heen naar de Christus der Schriften, Die Zelf door Zijn Heilige Geest dat *Woord* in hun hart gezaaid heeft. Dat *Woord* brengt hen op Gods tijd tot Christus.

En zo *brengt het zaad vrucht voort*. Door Christus, uit Hem.

De omvang is verschillend: bij de een is het honderdvoudige, bij de ander is het zestigvoudige, en bij weer een ander is het dertigvoudige vrucht, maar *ze dragen allemaal vrucht*. Dat is het doel, het uiteindelijke doel van alles. De zaaier zaait niet om wortels, om steeltjes, om bladeren, maar om *vrucht!*

Dat is waar de zaaier om bidt, op hoopt en op wacht!

En dus mogen we, als de Heere ons door genade gebracht heeft tot het werkelijke horen van het Woord, niet gerust naar huis met de gedachte: ‘Bij mij zit het, met mij komt het wel goed.’

De ernstige vraag voor ons, kinderen van God, is: *draagt het Woord vrucht in ons leven?*

Nee, het is waar: geen vrucht in eigen kracht. Vrucht dragen kan alleen maar door de genade en de kracht van Christus en van God. De Heere zegt door de mond van Hosea: *Uw vrucht is uit Mij gevonden* (Hos. 14:8).

Maar de Heere Jezus heeft ook gezegd: *Hierin is Mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt* (Joh. 15:8).

Nee, laten we geen uitvluchten zoeken. De ontdekkende vraag in deze gelijkenis aan ons is: hoe staat het *met de vrucht van ons leven*? Hoe staat het met de vrucht van een nieuwe gehoorzaamheid aan Gods geboden, met de vrucht van heiligheid, met de vrucht van ootmoed en zelfverloochening?

Waarbij de Heere niet alleen even en zo nu en dan gehoorzaamheid van ons vraagt, maar een constante, blijvende gehoorzaamheid en toewijding. Lukas heeft het over mensen die het Woord *in een eerlijk en goed hart bewaren en in volstandigheid vruchten voortbrengen* (Luk. 8:15).

Wat daarvoor nodig is?

Dat we, om Bijbelse taal te gebruiken, biddend *het Woord ontvangen*: het woord der verzoening (2 Kor. 5:18-19), het woord des geloofs (Rom. 10:8), het woord des levens (Filip. 2:16).

Zo staat het op meerdere plaatsen in het Nieuwe Testament: de goede aarde, het veranderde mensenhart *ontvangt het Woord* (zie ook Hand. 2:41, 11:1, 17:11; 1 Thess. 1:6).

Wie als kind van God wegdrijft *van het Woord*, wie als kind van God niet meer buigt voor het Woord van God, maar zich liever laat leiden door mensen of door eigen emoties en gedachten, die brengt geen vrucht voort.

Het *Woord ontvangen*, dat kan alleen met een lege hand. *Armen worden met goederen vervuld, rijken leeg weggezonden* (Luk. 1:53).

Dat kan alleen als wij het *hele Woord* onze hoogste waardering waard achten. En dat Woord is alle aanneming waardig (1 Tim. 1:15).

Het Woord ontvangen, dat kan alleen als we het aannemen met groot verlangen, met hartelijke honger en dorst, als het *onfeilbare* Woord van God, richtinggevend voor ons hoofd, voor ons hart en voor ons hele leven.

Dat Woord van God is het middel in de hand van God de Heilige Geest. Het wordt gezaaid, het ontkiemt, het groeit op om... *vrucht voort te brengen!*

Voor God. Voor de hemelse Landman.

Zelfs onder, en misschien wel juist in tijden van verdrukking en vervolging. Het brengt de vrucht voort van (en ik zeg dat als een Bijbelse spiegel): van ootmoed, ootmoed, ootmoed... De vrucht van *liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid* (Gal. 5:22).

Daaraan is de zaligmakende werking van het zaad van het Woord uiteindelijk te herkennen: *aan de vrucht*.

Heeft de Heere Jezus niet gezegd: *Aan hun vruchten zult u hen kennen* (Matth. 7:16)?

Zolang die vrucht er niet is, kan het (vanuit ons perspectief gezien) nog alle kanten op!
Is dat geen ernstige waarschuwing voor ons, kinderen van God?

Brengt dan vruchten voort, der bekering waardig (Matth. 3:8).

De Heere Zelf passe dit Woord toe, in het hart van ieder van ons, tot ontdekking en tot een vruchtdragend leven in Hem.

Amen.

Slotzang Psalm 126:3:

Die hier bedrukt met tranen zaait,
Zal juichen, als hij vruchten maait;
Die 't zaad draagt, dat men zaaien zal,
Gaat wenend voort, en zaait het al;
Maar hij zal, zonder ramp te schromen,
Eerlang met blijdschap wederkomen,
En met gejuich, ter goeder uur
Zijn schoven dragen in de schuur.